

DİLİNİ DİZGİNLEMEK & DİLİNİ DOĞRU KULLANMAK-II

Yakup 1:26 Eğer bir adam dilini dizginlemezken kendisinin dindar olduğunu sanırsa, yüreğini aldatır ve böylesinin dindarlığı boştur.

Kelâmi dindarlığın akılda pak düşünceler ve yürekte pak arzular talep ettiğini; bütün bunları da kişinin sözleri ve işleri ile bir uyum içinde olmak üzere ya tasdik ettiğini ya da inkar ettiğini unutmayın.

Yakup 3:1 Kardeşlerim, **biz öğretmenlerin** daha titiz bir yargılamadan geçeceğini biliyorsunuz; bu nedenle çoğunuz öğretmen olmayın.

2 Çünkü hepimiz çok hata yaparız. Sözleriyle hata yapmayan kimse, **bütün bedenini de dizginleyebilen yetkin bir kişidir**.

Birinci ayette öğreten kişilerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğini hatırlatılır. Çünkü böyle yetkili kişiler konuştuğu Kelam'a uygun bir dindarlıkla konuşmazlarsa bu hatalarını dinleyicilerine de taşımış olurlar. Öyleyse inanan kişiler Kelam'daki sevgi ile, doğruluk, adalet ve merhamet ile konuşmalıdır. Bu ayet sadece kilisede öğreten kimseler için bir uyarı değildir. Bütün Hristiyanlar yaşadıkları her yerde Mesih'e bağlılıkla yaşama ve Mesih'e tanıklık ile yaşama sorumluluğu içindedirler.

Hristiyan bir kişi sadece Kelam'dan değil, herhangi bir konuda konuşurken bile Tanrı'nın yetkisi altında olduğunu aklında tutarak konuşmalıdır. Dinleyiciler Hristiyan kişinin sözlerinden sadece konuşulan konu hakkında anlattıklarından değil, aynı zamanda dindar bir kimsenin konuşma şekline bakarak ve olaylara yaklaşımına ya da olaylar karşısındaki duruşuna bakarak da Mesih hakkında öğreneceklerdir.

Bizler insanlara konuşuyoruz ve bizler insanlar hakkında konuşuyoruz. Böylece konuştuğumuz konu ya da konuşmamız gereken durum ne olursa olsun; Kelam'daki dindarlığa uygun olarak ve *"Tanrı sevmek ve komşumuzu sevmek"* hakkındaki emir (Matta 22:34-40) aklımızda olarak konuşmalıyız.

Böylece Matta 12:34-35 ayetlerini aklımızda tutarak Heidelberg İlmihali 105. Soruda (Altıncı emirde -Çıkış 20:13 öldürmeyeceksin- Tanrı'nın sizden isteği nedir?) öğretilen şeye dikkat edin:

Komşularımı düşüncelerimle, sözlerimle, bakışimlerimle

ya da sözsüz (beden diliyle) işaretlerle

ve kesinlikle gerçek eylemlerle

küçümsemeyip hakaret etmemeli ya da nefret edip öldürmemeliyim.

Başkaları için böyle bir kişi olmayıp

intikam arzularını kendimden uzakta tutmalıyım...

Burada anlatılan şey sadece sözlerimizle değil, düşünce ve davranışlarımızla da bir bütünlük içinde olmamız gerektir. Kelâmi olan dindarlık,

kişinin aklını ve yüreğini disiplin altında tutarak insana bakmasını ve öylece sözlerini denetleyebilmesini gerektirmektedir.

Kelâmi olan dindarlıkta Tanrı'yı ve insanı sevebilmemiz temelinde kendimizin kim olduğunu doğru anlamak yatar. Bizler Tanrı'nın suretinde yaratılmış varlıklar olarak bu dünyadaki diğer yaratılmışlardan çok ayrı ve özel varlıklarız. O halde **dilimizi Kelama uygun bir dindarlıkla kullanmamız gerektiği ile Tanrı'nın suretinde yaratılmış olmamız arasında bir bağ vardır.**

Ya da başka bir şekilde ifade edersek: *Kelâmi bir dindarlıkla dilimizi denetleyerek ve Tanrı'yı hoşnut edecek bir şekilde konuşarak, canımızı ilk günah ve düşüştten önceki zamana getirmeyi pratik ederiz; yine tekrar başka bir şekilde ifade edersek: dilimizi doğru kullanarak canımızı Tanrı'nın bizi yarattığı amacın altına getirmiş oluruz.*

Öyleyse dilini Kelâmi dindarlığa uygun bir şekilde kullanmayan Hristiyanlar böyle yapmakla Tanrı'nın kendilerini yarattığı amaca, Hristiyan olma çağrısına aykırı bir şekilde yaşamış olurlar.

O halde bir insana ya da insanlara konuşurken sözlerimiz, bakışlarımız, sözsüz olarak el kol hareketleriyle yaptığımız ifadeler; konuşurken bedenimizin duruşu yani beden diliyle de olsa küçümseme, hakaret ifadelerinden kaçınmalıyız; öfke, nefret, çekişme ve kavga sebebi doğurabilecek ifadelerden kaçınma disiplini içinde yaşamalıyız.

Özellikle tartışma, çekişme veya kavgaya müsait bir ortamda konuşurken ya da yanımızda bulunmayan biri hakkında konuşurken daima hatırlamamız gereken bir prensip vardır: **“ben Tanrı'nın suretinde yaratılmış bir insanım ve vaftiz ile Mesih'in bedenine aşılınmış bir kişiyim; bu geçici yeryüzünde yabancılar ve konuklar olarak (İbraniler 11:13) yaşayan bir Hristiyanım; ben vatanı göklerde olan büyük bir topluluğun yeryüzündeki büyükelçisiyim (Filipililer 3:20); ben konuştuğumda Tanrı'da sahip olduğum ayrıcalığa yakışır bir şekilde konuşmalıyım –ve öyle düşünüp öyle davranmalıyım.”**

O halde bu gerçek bütün yaşamımız boyunca dünya önündeki duruşumuz için belirleyici olmalı ve tabii ki sözlerimize de yansımalıdır.

3:2. ayeti *“hepimiz çok hata yaparız”* diyerek **ilk günah ve düşüşün kurulmuş insanlarda bile halen kalıntıları olduğunu hatırlatır. Bu durumda herkesin günahkar olduğunu aklımızda tutarak; günahı değil, günahkarı seven Mesih'e bakarak konuşmalıyız. Bu durum da bizi bağışlayarak konuşmaya yönlendirmelidir.**

Bu durumda *“Tanrı'yı sev ve insanı sev”* diyen emrin (Matta 22:34-40) itaati altında olmamız gereken bizler bütün dünya karşısında olaylara ve durumlara gösterdiğimiz tepkide *“dünyadan ayrılmış”* kimseler olarak yaşayan biri gibi (Yuhanna 17:14-15) konuşmalıyız. *“Mesih bu durumda nasıl*

konuşurdu” düşüncesi aklımızda olarak konuşmamız ve böylece Mesih tanıklığını dünyaya vermemiz gerekmektedir.

Dünyanın konuştuğu şekilde konuşarak, dünyanın davrandığı şekilde davranarak ne suretinde yaratıldığımız Tanrı’yı ve sözlerini ilan edebilir ne de ait olduğumuz göksel vatanın temsilcileri olarak yaşayabilmiş oluruz.

Dünyanın esas görmek ihtiyacı içinde olduğu **“Mesih ahlakı”** bunu gerektirir.

Heidelberg İlmihali 112. Soruda (Dokuzuncu emirde –Çıkış 20:16 Adam öldürmeyeceksin– Tanrı’nın sizden isteği nedir?) öğretilen şeye dikkat edin:

Tanrı’nın isteği
hiç kimseye karşı asla yalan tanıklıkta bulunmamam,
kimsenin sözlerinin anlamını çarpıtmamam,
dedikodu ve iftira yapmamam,
bir şey duymadan ya da sebep olmaksızın
kimseyi yargılamaya katılmamamdır.¹

Mahkemede ya da başka bir yerde
her türlü yalan ya da hileden uzak durmalıyım;
bunlar Şeytan’ın kendisinin kullandığı yollardır
ve bunlar Tanrı’nın çok şiddetli öfkelerini üzerime getirir.²

Gerçeği sevmeli,
samimiyetle onu konuşmalıyım
ve açıkça gerçeği kabul etmeliyim.³
Komşularımın iyi isminin değerini yükseltmek ve korumak⁴ için
ne yapabilirsem yapmalıyım.

¹ Mezmur 15, Meseller 19:5, 9; (21:28), Matta 7:1, Luka 6:37, Romalılar 1:28-32

² Levililer 19:11-12, Meseller 12:22; 13:5, Yuhanna 8:44, Vahiy 21:8

³ I.Korintliler 13:6, Efesliler 4:25

⁴ I.Petrus 3:8-9; 4:8

*Unutmayalım ki, Dili Dizginlemek ve Dili Doğru Kullanmak konusu, “*şunu yapacaksın; bunu yapmayacaksın*” şeklinde bir “işler yapma” konusu değildir. Aklımız ve yüreğimiz Mesih merkezli ve Kutsal Kitap merkezli bir şekilde odaklanmış olmadıkça dile hakim olmak üzerine buradaki uyarılar kişisel performansa dayanan ve *kullandıkça yok olacak öğretiler ve insan burukları olarak kalırlar*. Aklımız ve yüreğimiz Mesih merkezli ve Kutsal Kitap merkezli bir şekilde odaklanmış olmadıkça bu prensipler *bilgece görünmekle birlikte beden tutkularını denetlemekte bir yararı olmaz*. Bu yüzden Mesih’e bakarak, lütufkar bir şekilde yaşamalıyız ki, sözlerimiz ve işlerimiz de dünyaya Mesih’ten bir tanıklık, Mesih’ten bir yenilenme ve bereket olsun.